

Той. Да! Вие нали сте християнинъ.

Мони Да!

Той Тогава вие сте забравили евангелското начало: не сжди да не бждешъ сжденъ.

Мони. Това ли помните отъ Евангелието? А другото, още по важното: не прави друго-мо онова, което не искашъ тебъ да правятъ?

Той. Не ме принуждавайте...

Мни. Какво?

Той. Не, не искамъ... Защото, почна ли... кажа ли всичко, що знамъ отъ вашия пороченъ животъ—тогава ще убия хубавитѣ чувства на жена ви... За нея ще бжде по-добре нищо да не знае...

Мони. Вие забравяте, че азъ съмъ мжжъ. На мжжа е простено, но на жената-съпруга не!

Той. Въ семейството и двамата съпрузи трѣбва да бждатъ еднакво вѣрни, за да бждатъ взискателни.

Мони. Уроци по етика не ми се слушатъ.

Той. А слушахте задъ вратата, когато говорихъ на жена ви. (смѣе се горчиво) Още веднѣжъ се убедихъ, че етиката трѣбва да се проповѣдва презъ затворени врата.

Мони. Ще ви отговоря съ вашитѣ думи: Падналия не може да говори за етика на другитѣ, както не може да бжде на други сждия снзи, който себе си не е осждилъ.

Той. Това може, когато си спасилъ нѣкого; азъ спасихъ жена ви...

Мони. Щомъ не вземате отъ дума—азъ